

Sygn. akt III UK 232/14

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania S. K.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
o emeryturę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 6 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 sierpnia 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 6 sierpnia 2014 r., III AUa [...] zmienił wyrok Sądu Okręgowego w P. z 7 lutego 2014 r., III U [...] w ten sposób, że oddalił odwołanie S.K. (wnioskodawca) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmawiającej wnioskodawcy prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik wnioskodawcy powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, czy w świetle art. 184 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 32 ust. 1 i ust. 2, 3 oraz art. 27 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach oraz § 2 ust. 1, § 3 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.

Nr 8, poz. 43 ze zm., dalej jako rozporządzenie Rady Ministrów z 1983 r.) oraz w związku z poz. 78 działu III wykazu A stanowiącego załącznik do tego rozporządzenia można zaliczyć prace na stanowisku tokarza przy obróbce materiałów żeliwnych, aluminiowych i ebonitowych na tokarkach karuzelowych oraz obrabiarkach – tokarkach ciężkich „P.” oraz dodatkowo ustawiacza maszyn jako pracę w warunkach szczególnych wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Ponadto wnioskodawca powołał się na potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, jak w wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 7 listopada 2012 r., III AUa [...] i w zaskarżonym wyroku.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego zagadnienie prawne, uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu, 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą tak, aby udzielenie odpowiedzi na postawione pytanie ułatwiło sądowi odwoławczemu podjęcie decyzji jurysdykcyjnej co do istoty sprawy, 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście poważne wątpliwości, ze względu na użycie przez ustawodawcę przymiotnika kwalifikującego „istotne” (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2013 r., III UK 64/12). Sformułowanie zagadnienia prawnego wymaga określenie w jego treści przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, i przedstawienie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy

jest to zagadnienie „istotne”. Skarga kasacyjna nie spełnia powyższych wymogów choćby w minimalnym zakresie.

Z kolei powołanie się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, jaki przepis prawa wywołuje poważne wątpliwości interpretacyjne oraz na czym te wątpliwości polegają. W przypadku, gdy poważne wątpliwości wykładnicze mają oparcie w rozbieżnościach interpretacyjnych w orzecznictwie sądowym, niezbędne jest nie tylko przytoczenie tych orzeczeń ale także poddanie wyrażonych w nich zapatrywań juretrycznej analizie. Do uczynienia zadość wymogom art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie wystarcza samo postawienie ogólnych kwestii, na które pełnomocnik wnoszącego skargę nie próbuje odpowiedzieć (postanowienie Sądu Najwyższego z 23 października 2014 r., I UK 146/14). Niezależnie od powyższego przypomnieć należy, że art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. odnosi się do wątpliwości w zakresie wykładni przepisów prawa a nie ich zastosowania. Przywołany w uzasadnieniu wniosku wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] z 7 listopada 2012 r., III AUa [...] nie opiera się na odmiennej wykładni przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. Przepisy tego rozporządzenia zostały inaczej zastosowane w porównaniu do niniejszej sprawy z uwagi na poczynione w niej ustalenia faktyczne, z których wynikało, że wnioskodawca w sprawie rozstrzygniętej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] narażony był na działanie szkodliwych pyłów powstających przy szlifowaniu aluminiowych elementów.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.